

[Stauning.]

meningsløst. Nu kan de Herrer, Ministeren og Formanden for Partiet, vælge, hvad de foretrækker. Vi har i Protokollen — i den meget omstridte Protokol — givet Udtryk for den samme Tankegang som i vor Skrivelse til Ministeriet af Januar 1928, og nu siger Ministeren altsaa, at han har fulgt den samme Linie i sin Afgørelse. Men saa kan der ikke være noget galt i, at vi har udtalt os saadan, som vi har offentliggjort, efter Valget i Herning. At Ordene ikke er de samme i Protokollen som i et aargammelt Brev til Ministeren, vedkommer jo egentlig slet ikke Sagen; Standpunktet er, som vi gentagende har sagt, det samme, og det er jo det, det kommer an paa. Men den samme Minister, som her staar og taler vidt og bredt om, at vi ved Uagtsomhed har udeladt et vigtigt Led i denne Skrivelse, ja, denne samme Minister udelod, ikke ved Uagtsomhed, men bevidst, et betydningsfuldt Af-snit af den Skrivelse af Januar 1928, som vi tilstillede Ministeren. Vi forudsatte jo, at der var Tale om to forskellige Ting: om Tyskere, der vilde have Adgang til dansk Embedseksamen, og om andre, der, saaledes som det er international Skik, vilde have Adgang til almindeligt Studium ogsaa ved dansk Universitet, og det sidste maa jo ubetinget indrømmes uden større Krav og Vanskeligheder, og det er det, den omhandlede Protokol i første Linie drejer sig om. Men vi forudsatte altsaa i Januar, at der forelaa ikke blot et, men i Virkeligheden to Spørgsmaal i Forbindelse med denne Sag, og derfor tilføjede vi, hvad den højtærede Minister nu fandt det praktisk at udelade, da han oplæste Skrivelsen:

„Da Gruppen imidlertid har erfaret, at der foreligger andre Spørgsmaal i Sammenhæng med det foran omtalte, er man i Tvivl om, hvorvidt førnævnte Besvarelse fører til en endelig Ordning af de omhandlede Forhold, og vi tillader os derfor at foreslaa, at samtlige foreliggende Spørgsmaal underkastes Behandling i en af samtlige Partier udgaaet mindre Kommission.“

Denne Henstilling tog man ikke det mindste Hensyn til. Hensyntagen til denne vor Henstilling vilde have sikret os Fortsættelsen af den Linie overfor Mindretallet, som vi anser for den rigtige, vilde have sikret rimelige Forhandlinger om denne Sags hele Løsning, og ikke om den halve eller kvarte Løsning, som maaske er afstedkommet ved den højtærede Ministers Afgørelse i den paagældende Sag. Ja, i øvrigt skal jeg ikke forstyrre den højtærede Undervisningsmini-

ster videre, jeg tænker, han har nok at tænke paa i disse Dage med sine Udnævnelser og lignende.

Den højtærede Trafikminister sagde, saa vidt jeg har kunnet se i Referatet, intet om det ejendommelige Forhold, som jeg spurgte ham om, vedrørende en Nationalbankdirektør, der samtidig drev Skrædder-virksomhed og forskellig anden Virksomhed. Han sagde intet om, hvordan det efter hans Mening staar med denne Nationalbankdirektørs Forhold til den gældende Lov angaaende Nationalbanken. Efter min Mening staar det altsaa i skrigende Modsætning til Loven. — Derimod ser jeg paa Sp. 1310 den højtærede Trafikminister tale om Radiofonibygningen i Forening med dette Teater paa en Maade, som unægtelig overrasker mig, og som jeg maaske maa have Lov til at være overrasket over, da vi jo har stemt om Forslaget angaaende Bevilling til en Radiofonibygning af en bestemt Størrelse. Jeg ser, at den højtærede Minister angaaende en Bemærkning, der er gjort fra andre Sider om Udgifter, som muligvis kommer til at foreligge, siger:

„Der er jo ikke sat nogen absolut Sum, som ikke maa overskrides. Der maa jo genbevilges, hvad der i øvrigt er nødvendigt at gaa til af yderligere Forholdsregler end dem, der var paaregnet.“ Det er dog en højst mærkelig Tale. I Virkeligheden kan altsaa denne Bygning komme til at koste, hvad det skal være. Rigsdagen har bevilget en Sum, men den højtærede Minister forbeholder sig at sige: Der maa man virkelig finde sig i de Genbevillinger, der bliver nødvendige. Det er et smukt Perspektiv, navnlig for dem, der kender, hvordan det gik med Politigaarden, og da det jo ikke er uden Rimelighed at nævne denne Politigaard i Forbindelse med Radiofonibygningen, vil jeg gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa denne Passus i hans Tale, som dog forhaabentlig maa være en grov Fortalelse. Hvis det virkelig er rigtigt, at der maa bruges, hvad der maatte passe Ministeren, til den Bygning, er det i høj Grad under falske Forudsætninger, at baade mit og andre Partier har stemt for denne Lov.

Den højtærede Udenrigsminister har venligst svaret paa nogle Bemærkninger om vort Lands Deltagelse i sidste Folkeforbundsforsamling. Den højtærede Minister gjorde her et besynderligt Skel mellem Delegationens Medlemmer, et, saa vidt jeg kan se, ganske uberetiget Skel for øvrigt. Jeg ved vel, at i sin Tid fik Partierne Adgang til underhaanden at udpege overfor Uden-